

Arrest

nr. 31 544 van 15 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 29 juni 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 26 mei 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 juni 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking 5 augustus 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 mei 2006 verklaart verzoekster, van Angolese nationaliteit, zich vluchteling als niet-begeleide minderjarige.

Tevens verklaart de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie op 4 mei 2006 dat de niet-begeleide minderjarige, zijnde verzoekster, onder zijn hoede komt.

Op 1 juni 2006 wordt Mevrouw T.D.V. aangewezen als voogd van verzoekster.

Op 23 augustus 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf.

Tevens neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekster het bevel tot terugbrenging. Dit bevel wordt op 25 augustus 2006 aan de voogd van verzoekster ter kennis gebracht.

Op 7 december 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering tot verblijf.

Op 2 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing dat aan verzoekster een aankomstverklaring mag worden afgeleverd geldig tot 1 mei 2007.

Op 24 april 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing dat de aankomstverklaring van verzoekster verlengd mag worden met 3 maanden.

Op 2 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing dat de aankomstverklaring van verzoekster mag worden verlengd tot 15 september 2007.

Op 20 november 2007 stelt de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie vast dat de voogdij over verzoekster uitgeoefend door Mevrouw T.D.V. op 15 september 2007 van rechtswege wordt beëindigd.

Op 22 augustus 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Het door betrokkene voorgelegde identiteitsdocument, namelijk haar Cedula Pessoal en het bewijs van nationaliteit afgeleverd door de Angolese ambassade te Brussel te 17.08.2007, kunnen door onze dienst niet aanvaard worden als een geldig identiteitsbewijs gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsdocument een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart dient te zijn.

Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld.”

Op 10 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen dit bevel is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het nummer 43 026.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van verzoekster wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting;

Vernederende behandeling in de zin van art. 3 E. V.R.M.;

Manifeste beoordelingsfout.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekster, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekster mede te delen haar aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is — quod non.

Inderdaad.

a) Ontvankelijkheid omwille van het ontbreken van identiteitsdocumenten

De verwerende partij geeft aan dat het verzoek onontvankelijk is omdat niet voldaan zou zijn aan de vereiste van de identiteitsdocumenten (nationaal identiteitsdocument of paspoort).

b) Aanwezigheid van identiteitsdocumenten in het administratief dossier

Aan de andere kant dient de verweerder toe te geven dat de verzoekster haar Cedula Pessoal voorgelegd heeft, alsmede het attest van de Angolese ambassade waaruit blijkt dat de verzoekster de nodige stappen ondernam teneinde een paspoort te bekomen.

Dat de verzoekster daarmee wel degelijk voldeed aan de verplichting die haar opgelegd is.

c) Aan de identiteit van de verzoekster werd trouwens nooit getwijfeld.

d) Thans stelt de verwerende partij dat de verzoekster niet voldeed aan de verplichting van het voorleggen van een identiteitsdocument.

Dit is werkelijk absurd aangezien de verweerder zelf aangeeft dat een identiteitsdocument, alsmede een attest van de ambassade van Angola aanwezig zijn in het administratief dossier.

e) Het kan niet dat de verwerende partij een verzoek als onontvankelijk beschouwt wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten als het dient toe te geven dat de verzoekster de nodige stappen ondernam en documenten bezorgde.

f) De weigering van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt door de verzoekende partijen als een vernederende behandeling beschouwt in de zin van art. 3 E.V.R.M.

Inderdaad, verzoekster dient bijna een jaar op de bestreden beslissing te wachten en moeten dan vernemen dat haar aanvraag niet ontvankelijk zou zijn niettegenstaande de vereiste identiteitsstukken reeds in het bezit zijn van de verwerende partij.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij, bij citering van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en bij verwijzing naar de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, dat terecht werd gemotiveerd dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal gekend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de

Vreemdelingenwet. Verwerende partij merkt op dat verzoekster in het verzoekschrift geen poging doet om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen en dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gronden de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verwerende partij merkt eveneens op dat verzoekster evenmin duidelijk maakt op welke wijze de bestreden beslissing een vernederende behandeling is in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing op correcte wijze werd gemotiveerd en dat verzoekster niet aantoont op welke wijze de door haar vooropgestelde wetsbepalingen en verdragsartikelen geschonden worden.

3.3. In de repliekmemoirie volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van verzoekster niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of van een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van de nationale identiteitskaart heeft ingediend en geen geldige motivering geeft die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument, dan wel van het feit zich in één van de gevallen te bevinden waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. In casu ging de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster niet vergezeld van enige identiteitsdocumenten.

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf gaf verzoekster de volgende uitleg betreffende haar identiteit: *"De verzoekster is in het bezit van een Cedula Pessoal. Verder heeft de ambassade van Angola te België aan verzoekster een nationaliteitsbewijs en een bewijs van een consulaire inschrijving afgeleverd".*

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat verzoekster geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van de nationale identiteitskaart heeft ingediend en geen geldige motivering geeft die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde. Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op: *"Het door betrokkene voorgelegde identiteitsdocument, namelijk haar Cedula Pessoal en het bewijs van nationaliteit afgeleverd door de Angolese ambassade te Brussel te 17.08.200, kunnen door onze dienst niet aanvaard worden als een geldig identiteitsbewijs gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsdocument een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart dient te zijn. Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld".*

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet rationeel te verantwoorden is. Verzoekster werpt op dat uit het feit dat zij haar "Cedula Pessoal" en een attest van nationaliteit van de Angolese Ambassade heeft voorgelegd duidelijk blijkt dat zij de nodige stappen heeft ondernomen teneinde een

paspoort te bekomen. Verzoekster is bijgevolg van mening dat zij voldeed aan de verplichting die haar werd opgelegd. Verder duidt verzoekster erop dat aan haar identiteit nooit werd getwijfeld en dat verwerende partij zelf toegeeft dat een identiteitsdocument en een attest van de Angolese Ambassade aanwezig zijn in het administratief dossier. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke wijze werd genomen en een manifeste schending uitmaakt van de door verzoekster vooropgestelde principes en wetsbepalingen.

Er dient opgemerkt te worden dat uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet “een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel” is (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33). Een nationaliteitsbewijs valt hier niet onder. Hoewel een nationaliteitsbewijs bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een nationaliteitsbewijs niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het de Raad evenmin kennelijk onredelijk overkomt dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing aangeeft dat er, aan de hand van voornoemde “*Cedula Pessoa*”, niet kan besloten worden tot een geldig identiteitsbewijs. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster niet betwist dat zij een dergelijk document niet heeft overgemaakt aan het bestuur. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat zij in de onmogelijkheid verkeert om haar identiteitskaart of paspoort voor te leggen of te proberen zulk document te verkrijgen.

De gemachtigde van de minister vermeldt duidelijk waarom dit stuk niet kan worden aanvaard als identiteitsbewijs. Er wordt herhaald dat de bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, en dat dient te worden vermeden dat verblijfsvergunningen dienen om de onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Geheel terecht heeft de gemachtigde van de minister aldus vastgesteld dat “*de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art.4 van de wet van 15.09.2006*”. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond.

3.5. Vervolgens voert verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aan. Verzoekster stelt dat zij de weigering van de Dienst Vreemdelingenzaken als een vernederende behandeling beschouwt, omdat zij bijna een jaar diende te wachten op de bestreden beslissing en daarna moest vernemen dat haar aanvraag niet ontvankelijk was, niettegenstaande de vereiste identiteitsstukken reeds in het bezit van verwerende partij waren.

Er dient opgemerkt te worden dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij een bepaalde tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Tevens dient opgemerkt te worden dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij een ernstig

en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. In casu dient te worden vastgesteld dat de beschouwingen van verzoekster dat het een vernederende behandeling uitmaakt dat zij bijna een jaar op de bestreden beslissing diende te wachten op zich niet volstaan om aan te tonen dat er een inbreuk is op artikel 3 van het EVRM. Waar verzoekster verwijst naar de identiteitsdocumenten, wordt verwezen naar wat wordt uiteengezet in punt 3.4. van dit arrest. Er wordt niet aangetoond dat de bestreden beslissing niet tot stand is gekomen met eerbiediging van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET